

kommen mod Rigsraadet, hvis den vil vente at sætte sine Lovforslag igjennem. Man maa endelig fortroe sig til, at de Fordomme, der nu stille sig i Veien for en fyldigere Gjennemførelse af det constitutionelle System, med Tiden ville forsvinde, og at den saaledes vil bringe, hvad der ikke strax har kunnet opnaaes.

Vel er et ved Lov vedtaget, kun ved ny Lov (altsaa med Kongens Samtykke) foranderligt Normalbudget en Afvigelse fra den fulde og uindskrænkede Udgiftsbevillings- og Skatte-nægtelsesret, saaledes som den i sine yderste Conseqventer er gennemført i den danske Grundlov; men Nødvendigheden af denne Begrænsning er fra alle Sider bleven anerkjendt, og bestrides, saavidt vides, ikke af Noget. Den Betænkelighed, som kunde ligge i den Kongen forbeholdte Ret til eensidigen at udstæde et foreløbigt Normalbudget, antages fjernet ved Regjeringens Erklæringer om Forstaaelsen af de i Udkastet derom indeholdte Bestemmelser, og, skjøndt Udvalget ikke har kunnet opnaae Forstikring om, at dette foreløbige Normalbudget vilde udgaae samtidigt med Forsatningen, holder det sig dog forvisset om, at det, hvis denne erholder Lovskraft, meget snart vil følge efter. Forøvrigt maa det, ved at bedømme Betydningen af denne Indskrænkning, ikke tabes af Sigte, at der i enhver Statshuusholdning uddanner sig et heelt System af staaende Regler for de nødvendige Udgifter, som uforandrede gaae over fra Budget til Budget, og hvis aarlige Bevilling derfor er en blot Formsgag, medens selv vor egen korte Erfaring maa have lært Enhver, at de egentlig omviftelige Punkter, hvori Bevillingen har sand praktisk Betydning, kun angaae en forholdsvis ringe Deel af det hele Udgiftsbeløb. Det er derfor Udvalgets bestemte Formening, at de om et Normalbudget i Udkastet indeholdte Bestemmelser ingenlunde ville gøre Regjeringen uafhængig af Rigsraadets Bevillingsret, men at dette gjennem Til lægsbevillingerne vil erholde en betydelig Indflydelse paa Finantsforvaltningen og derigjennem paa den hele Statshuusholdning. Det staaer nemlig for Udvalget aldeles klart, at de forskellige Ministerier aldrig ville kunne undvære saadanne Tillægsbevillinger, og at

Rigsraadet, ved en frygtløs Brug af sin Nægtelsesret, vil have det i sin Magt ikke blot at afsværges Misbrug af den Regjeringen forbeholdte Ret til ved en saadan Lovs endelige Redaction til Antagelse eller Forkastelse at stille Sagen paa Spidsen, men tillige at haandhæve sin Myndighed og Indflydelse ligeoverfor Regjeringen. Hvad angaaer den regnskabsmæssige Control med Finantsforvaltningen, da troer Udvalget, at der hos Rigsdagens Medlemmer lever en saa stærk Bevidsthed om det Ulydelsegjørende i Grundlovens Bestemmelser i denne Henseende, at de i Udkastet derom deels indeholdte, deels bebudede Bestemmelser ville betragtes som et Fremstridt. Udvalget tvivler ikke paa, at naar den for Fællessagerne lovede Regnskabsret efter Belgiens Mønster er kommet istand, vil det blive et almindeligt Onske, at samme ogsaa for de særlige danske Finantsregnskabsers Vedkommende maatte komme til at træde i Statsrevisionens Sted.

Slutteligen skal Udvalget endnu fremhæve et Punkt, hvori Ministeriet havde frie Hænder til heelt at fyldestgøre det constitutionelle Systems Fordringer, uden at være bundet ved de Hensyn, der i mange andre Henseender fordrede Indskrænkninger, men som paa den anden Side hører til dem, hvori Regjeringerne ikke pleie at være mere rundhaandede, end Nødvendigheden byder, — nemlig Ministeransvarligheden. Der kan ikke være deelte Meninger om, at denne i Udkastet er gennemført med fuldkommen Oprigtighed, i flere Henseender endog bedre sikret, end efter Grundloven. Dette er navnlig Tilfælde, forsaavidt Rigsrettens Virksomhed er gjort uafhængig af Repræsentationens Opøsning, en Forbedring, der netop under de Forhold, hvori der er Tale om Rigsret, er af den største Betydning. Ligesom dette maa være et Bevis paa Ministeriets gode Villie til ogsaa i Fællessageres Omraade at opretholde det constitutionelle System, saaledes vil det ikke oversees, at Ministeransvarlighedens Betydning ingenlunde bestaaer blot deri, at man kan erholde Ministrene strafede for de af dem begaaede Lovovertrædelser, men at den er Hjørnestenen for hele det constitutionelle System. Den er nemlig Betingelsen for, at den høieste Forvaltningsautoritet i